

INGEZONDEN.

DE WAARHEID INZAKE RUINEN.

De ondergeteekenden, vormende de meerderheid van den Afd. Raad, meenen goed te doen in korte woorden deze langzamerhand berucht geworden zaak recht te zetten. Het oordeel over het optreden van den vroegeren voorzitter van dezen Raad laten wij met gerustheid over aan onze collegae. De tegenwoordige afdeeliningsraad heeft eenstemmig, evenals de C. C. (zie stukje van coll. PINKHOF), dit optreden afgekeurd en betreurd.

De zaak zelve nu is deze: Toen op een laten namiddag ons werd meegedeeld, dat de gemeenteraad van Ruinen het plan had den volgenden morgen 10 uur in plaats van den gemeentearts, die voorloopig voor twee jaar benoemd was, *zonder eenige waarschuwing aan den betrokkene*, een ander te benoemen, zijn wij in den vroegen morgen per auto derwaarts getogen en slaagden erin den burgemeester en een der wethouders te spreken vlak vóór de vergadering. Wij vernamen toen, dat de tegenwoordige titularis niet erin geslaagd was het vertrouwen der Ruiner bevolking te verwerven en dat hij daarom niet te handhaven was. Aangezien zijn benoeming een voorloopige was geweest, begrepen wij, dat er formeel weinig tegen te doen was. Intusschen bleek ons, dat men den functionaris officieel noch anderszins ooit iets had meegedeeld omtrent grieven, die men tegen hem had. En de eenige grief, die men ons kon opnoemen, was, dat coll. DOETS in den tijd der groote griep-epidemie eens 's nachts zou hebben geweigerd bij een patiënt te komen en eerst den volgenden dag derwaarts was gegaan(!)

Wij deelden den heeren mede, dat wij het allerminst als de taak van den Afd. Raad beschouwden om een gemeente een ambtenaar te doen herbenoemen, die men zei eenparig niet te willen, maar wezen er tevens op, dat fatsoen en menscheijkheid meebrachten, dat men den aftredende vooraf den tijd gaf naar iets anders om te zien. Wij stelden een nieuwen termijn van twee jaar voor, maar vroegen minstens één jaar. Beide heeren deden bij ons de meening post vatten, dat zij zich hierbij zouden kunnen neerleggen, maar een uur later werd de aftredende slechts voor een half jaar herbenoemd en een ander collega benoemd. Coll. DOETS ging terstond aan het solliciteeren gewapend met een verklaring, hem op zijn verzoek door den burgemeester verstrekt, dat *hij zijn werk als gemeentegeneesheer tot volle tevredenheid had verricht*.

Ziedaar de bloote feiten. Coll. DOETS is tenslotte elders benoemd, maar men kon hem daar geen woning verstrekken. Hij was dus gedwongen in Ruinen te blijven. Nogmaals, *formeel* was Ruinen vrij, maar menscheijkheid gebood coll. DOETS respijt te geven en men had daartoe de gelegenheid, omdat de benoemde collega inmiddels bedankte. Is het wonder, dat, toen het gemeente-bestuur begon te adverteeren om een anderen collega, weldra tegen een veel hoogere jaarwedde, wij ons bereid verklaarden, inlichtingen te geven? En den collegae, die deze inlichtingen vroegen, deelden wij alles mede, rieden hun niet af te solliciteeren, maar vroegen hun op grond van collegialiteit en menscheijkheid te trachten een eventueele benoeming alléén op die voorwaarde aan te nemen, dat in overleg met coll. DOETS en het gemeente-bestuur, vooraf DOETS nog tot bijv. Mei zou worden benoemd. Wij hebben dus alléén gevoelsargumenten tegenover den huisvader DOETS naar voren gebracht. Is het niet treurig, dat een leeken-college, als de gezondheidscommissie voor Meppel en O., waarschijnlijk door allerlei ondergrondsche gekuip daartoe aangezet, „de meeste vrijheid” vond om na een schijnonderzoek te schrijven, dat het ongelijk in *alle* opzichten aan coll. DOETS was. Dubbel-treurig echter, dat een *lid onzer afdeeling*, sinds een blauwen Maandag voorzitter van deze gezondheidscommissie, deze advertentie niet alleen onderteekende, maar durft spreken van een „ingesteld onderzoek”, terwijl hij noch bij het bestuur zijner afdeeling, noch bij den Afd. Raad inlichtingen heeft ingewonnen. Voorwaar, een houding, om meelij mee te hebben!

Tenslotte wijzen wij nog even op den eigenaardigen toestand, dat in het zgn. eigen orgaan onzer Maatschappij advertenties kunnen voorkomen, die het prestige van de eigen rechtspraak dezer zelfde Maatschappij ondermijnen.

Meppel,
19 December 1919.

ADR. DE JONG, Steenwijk.
JUL. LEYDESDORFF, Meppel.

DE ONDERLINGE VERZEKERING-MAATSCHAPPIJ VAN GENEESKUNDIGEN TEGEN DE GELDELIJKE GEVOLGEN VAN INVALIDITEIT.

Weten de leden onzer Maatschappij niet, dat de hierboven vermelde maatschappij bestaat; hebben de meesten geen tijd gehad om eens na te denken over de vraag, of het ook voor hen niet gewenscht is daaraan deel te nemen, of is het de moeielijkheid om snel een besluit te nemen en het dan ook zonder uitstel uit te voeren, die zoo velen weerhouden heeft? Ergens moet toch de reden te vinden zijn, waarom nog slechts een vierhonderd artsen tot deze nuttige, om niet te zeggen onmisbare, instelling zijn toegetreden. Gelukkig is het aantal deelnemers groot genoeg gebleken, om, met behulp van praktische inrichting en consequent vasthouden aan goede beginselen, een soliede maatschappij te kunnen vormen, die op waarlijk vlotte wijze, zonder eenig spoor van de chicanes en moeielijkheden, die men soms bij particuliere instellingen op verzekeringsgebied ontmoet, de invaliede deelnemers helpt.

Hulde moet daarvoor gebracht worden aan de mannen, die deze zaak tot stand brachten niet alleen, maar, ondanks de geringe medewerking, volhielden en zoo langzamerhand, behalve de vereischte groote mathematische reserve, een zekerheidsfonds en een extra-reserve bespaarden, van dien aard, dat thans ieder deelnemer met volkomen gerustheid voor zich en zijn gezin op de soliditeit van de zaak kan vertrouwen.

Ik denk, dat menigeen buiten de verzekering is gebleven, omdat hij het voor tijdelijke invaliditeit niet noodig acht en de kans gering acht om blijvend of zeer langdurig ongeschikt te worden tot uitoefening der praktijk. Dat de kans bestaat, behoeft ik geneeskundigen, die dit dagelijks bij anderen waarnemen, niet aan het verstand te brengen, en dat de kans gering is, maakt, dat de premie zóó laag kan zijn, dat de kosten voor bijna niemand een bezwaar behoeven te zijn. De premie bedraagt op 30-jarigen leeftijd slechts f 15.90 voor elken gulden dagelijksche uitkeering, waarbij tot nu toe met een niet onbelangrijke winstuitkeering rekening kon gehouden worden.

In het boekjaar 1918 waren drie deelnemers gedurende het geheele jaar invaliede, 5 deelnemers van 3—12 maanden en 92 deelnemers korter dan 3 maanden; toch kon in dit ongunstige griepjaar, ondanks de koersdaling van alle soliede effecten, nog meer dan f 5000.— aan de reserve worden toegevoegd. De „Onderlinge” betaalt, zoodra men niet kan praktizeeren en dus zoowel bij tijdelijke als blijvende invaliditeit; de winst wordt geheel onder de deelnemers verdeeld; men betaalt dus niet meer dan het kosten moet en men trekt, zoodra het noodig is.

Een bezwaar schijnt voor enkelen te zijn, dat het maximum, waarvoor men zich verzekeren kan, slechts f 5.— per dag bedraagt, dus bij blijvende invaliditeit f 1825.— per jaar. Het valt niet te ontkennen, dat aan dit lage maximum het voordeel verbonden is, dat een deelnemer niet gauw zal besluiten om de praktijk neer te leggen ter wille van de uitkeering; van den anderen kant zal bij een te laag maximum de verzekering haar doel missen, omdat dan de deelnemer, dikwijls tot schade voor zijn gezondheid, de praktijk te lang volhoudt. Het juiste midden moet dus gekozen worden en daarbij moet de vraag gesteld worden, of, met het oog op de dure tijden, het bedrag niet wat hooger moet zijn dan tot dusver.

Tot het schrijven van dit artikel heeft mede den stoot gegeven een voorstel van dr. H. D. DE HAAS te Amsterdam om het maximum op f 10.— te brengen; in dit denkbeeld liggen echter twee gevaren verscholen. In de eerste plaats is het mogelijk, dat slechts weinig deelnemers tot het maximum gaan en dan zou de maatschappij, als toevallig onder deze vele invalieden kwamen, wel eens minder goede jaren kunnen